

(Indenrigsministeren) skønner det foreneligt med de forskellige i Betragtning kommende Interesser, idet man i øvrigt har ment, at det maa overlades til Ministeren nærmere at afveje de Interesser, som vil kunne gøre sig gældende, og som alt efter Forholdene vil kunne være af meget forskellig Art. Med Hensyn til Bedømmelsen af disse Interessers Vægt kan der formentlig kun siges det fælles, at Hovedhensynet bør være det, at Virksomhedens Trivsel ikke i væsentlig Grad bør rokkes ved den heromhandlede Erstatningsregels Anvendelse; naar Indenrigsministeren først i Henhold til § 2, jfr. Fabriklovens § 26, har tilstedet Undtagelsen, maa der ikke ved Anvendelse af § 3 skabes en saadan Tilstand for de paagældende Virksomheder, at det umuliggøres for dem eller i hvert Fald i væsentlig Grad besværliggøres for dem at benytte Undtagelsen.

Til § 4.

Denne Bestemmelse svarer til Fabriklovens § 27.

Til § 5.

Denne Bestemmelse tilsigter at fyldestgøre Konventionens Art. 7. Den nærmere Ordning vil formentlig bedst kunne gives ved administrative Regler, udstedte af Indenrigsministeren.

Til § 6.

Tilsynet med Bestemmelsernes Overholdelse maa for de under Fabriktilsynet hørende Virksomheder ligesom hidtil føres af nævnte Tilsyn, medens det for andre Virksomheder henlægges til Politiet, jfr. Loven indeholdende nogle Bestemmelser angaaende Børns og unge Menneskers Arbejde i Haandværks-, Industri- og Transportvirksomheder. Og paa samme Maade som i den citerede Lov henholder man sig her til Straffebestemmelserne i Fabrikloven.

Til § 7.

Ikrafttrædelsestidspunktet, 1. Januar 1924, er i Overensstemmelse med Konventionens Art. 11.

Medlemmerne *Jensen, Langkjær, Meyer, Olsen, Wildt* og *Prior* finder med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal Anledning til at fremsætte følgende Bemærkninger:

Den foreslaaede Ændring i Lovgivningen angaaende Arbejde paa Helligdage skyldes formentlig ikke et Hensyn til Ønsker indenfor Danmarks Befolkning. Grunden til, at Regeringens Delegerede paa Genève-Konferencen 1921 har stemt for den ovennævnte Konvention, maa da søges deri — jfr. Indenrigsministeriets Svar til det internationale Arbejdsbureau —, at man har ønsket en Ordning, der kunde føre de Lande, der staar langt tilbage i Henseende til Søndagsfrihed, op i Linie med de mere fremskredne Lande, til hvilke Danmark allerede nu afgjort maa henregnes.

Det er imidlertid slet ikke saa sikkert, at man vil opnaa noget saadant ved den foreliggende Konvention, thi den Ordlyd, man paa Konferencen har givet Artikel 4, gør det meget vel muligt for de nævnte mere tilbageholdende Lande at vedtage Konventionen og dog blive staaende paa deres hidtidige Standpunkt, og at dette skulde ske, er — efter de forskellige Landes hidtidige Stilling til de internationale Konventioner — ingenlunde helt usandsynligt. I saa Fald vil Vedtagelsen i foranstaaende Lovudkast kun betyde, at Danmark yderligere vil forringe sin Konkurrenceevne ved at fjerne sig endnu et Skridt fra de mere tilbageholdende Landes Standpunkt.

Det er hævdet af Flertallet, at vor Lovgivning ikke tilfredsstillter det vedtagne Konventionsudkast, og Lovudkastet tager da Sigte paa at erstatte disse formentlige Mangler ved

- a. at optage under Søndagslovgivningen det Haandværk og den Industri, der ikke omfattes af Fabrikloven, samt Transportvirksomhederne,
- b. at indføre en Pligt for Indenrigsministeriet til at fastsætte Bestemmelser om Kompensation for mistet Søndagsfrihed, og
- c. ved at fastsætte Bestemmelser om Opslag paa Fabrikker og Værksteder angaaende hvilke Dage, Arbejderne har fri.

Om de Virksomheder, der ikke omfattes af den nuværende Fabriklov, hovedsagelig saadanne Virksomheder, der højst beskæftiger 4 Mand, optages under Søndags-